

Lovforslag nr. L 25. Fremsat den 6. februar 1984 af indenrigsministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om kommunal indkomstskat

(Forenkling af skattedelingsreglerne)

§ 1

I lov om kommunal indkomstskat, jfr. lovbekendtgørelse nr. 370 af 13. august 1979, som ændret ved lov nr. 167 af 6. maj 1980, § 3 i lov nr. 582 af 19. december 1980, § 6 i lov nr. 244 af 9. juni 1982 og § 7 i lov nr. 500 af 28. oktober 1983, foretages følgende ændringer:

1. § 2, stk. 3, 4 pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Opnås der ikke enighed mellem kommunerne eller med skatteyderen om, hvilken kommune der skal anses for skattekommune, afgøres spørgsmålet af amtsrådet, såfremt kommunerne ligger inden for samme amtsrådsreds, ellers af indenrigsministeren. En skatteyder kan indbringe sagen for domstolene inden 6 måneder efter, at der er givet skatteyderen underretning om den administrative afgørelse.«

2. § 3 affattes således:

»§ 3. Fraflytter en skatteyder skattekommunen, således at bopælen i denne kommune opgives, fordeler staten en andel af den kommunale indkomstskat, der påhviler skatteyderen, til tilflytningskommunen. Dette gælder dog kun, hvis bopælen i tilflytningskommunen bevares i mindst 3 måneder.

Stk. 2. Andelen fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den periode, hvori skatteyderen ifølge oplysningerne i det centrale skatteyderregister (CSR) har haft bopæl i tilflytningskommunen, idet periodens varighed

regnes fra begyndelsen af det kvartal, der følger efter flytningen, og indtil udgangen af det kvartal, hvori der eventuelt sker fraflytning. Varigheden regnes dog fra flyttedagen, hvis flytningen sker den første dag i et kvartal. Skal Københavns eller Frederiksberg kommune afgive en andel, afgives kun 60 pct. af andelen.

Stk. 3. Flytter skatteyderen fra tilflytningskommunen til en anden kommune end skattekommunen, skal også den nye tilflytningskommune have andel i kommuneskatten efter reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Fordelingen efter stk. 1-3 kan undlades, hvis det af administrative grunde findes uhensigtsmæssigt at foretage den.

Stk. 5. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om afregningen af de beløb, der tilkommer en andelsberettiget kommune.«

3. §§ 3a og 4 ophæves.

4. § 9, stk. 1, 3. pkt., affattes således:

»Skatten svares med 20 pct. og tilfalder den kommune, der skal foretage slutligningen for de pågældende personer.«

5. § 9, stk. 2-4, ophæves.

6. I § 9, stk. 5, som bliver stk. 2, ændres

»Finansministeren« til: »Ministeren for skatter og afgifter«.

7. I § 10, stk. 3, 3. pkt., ændres »1.000 kr.« til: »40.000 kr.«

8. I § 10, stk. 3, indsættes som 4. pkt.:

»Beløbet reguleres efter udskrivningslovens § 4, dog således at det regulerede beløb afrundes opad til nærmeste kronebeløb, der kan deles med 1.000.«

9. I § 11, stk. 2, 1. pkt., udgår », dog således, at ingen lønning beregnes med et større beløb end 30.000 kr«.

10. I § 11 indsættes som stk. 4:

Stk. 4. Beløb på mindre end 4.000 kr., der efter stk. 1–3 tilkommer en kommune som andel af den kommunale andel af indkomstskatten efter § 10, stk. 2, afregnes dog ikke. Sådanne beløb tilfalder ubeskåret den kommune, der er nævnt i § 12, stk. 1. Beløbet reguleres efter udskrivningslovens § 4, dog således at det regulerede beløb afrundes opad til nærmeste kronebeløb, der kan deles med 1.000.«

11. § 12, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* De kommuner, der i et skatteår anser sig for berettiget til andel i skatten fra

et selskab, en forening m.v., skal inden udgangen af september måned det pågældende skatteår anmelde dette til den kommune, der er nævnt i stk. 1. Særskilt anmeldelse herom er dog ikke fornøden, hvis der er indgivet anmeldelse med virkning for et tidligere skatteår, og denne anmeldelse ikke senere er annulleret enten af kommunen selv eller af den kommune, der er nævnt i stk. 1. Er den kommune, der er nævnt i stk. 1, i øvrigt bekendt med, at vedkommende selskab, forening m.v. i det pågældende skatteår tillige har drevet en væsentlig del af sin virksomhed i andre kommuner, inddrages disse i fordelingen.«

§ 2

Loven har første gang virkning for fordelingen af indkomstskatter, der er pålagt personer for kalenderåret 1983 og selskaber, foreninger m.v. for skatteåret 1984–85.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 12, stk. 2, 2. pkt., i lov om kommunal indkomstskat, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 11, har virkning for anmeldelser, der er indgivet for skatteåret 1983–84 eller senere skatteår.

Bemærkninger til lovforslaget

Dette lovforslag er uændret genfremsættelse af lovforslag L 83, der i folketingsårets 1. samling fremsattes den 30. november 1983 (Folketingstidende 1983-84 sp. 2363-65). Forslaget nåede ikke at komme til 1. behandling, inden der den 15. december 1983 blev udskrevet valg til folketinget.

Almindelige bemærkninger til lovforslaget

1. Formål

Som et led i den af regeringen iværksatte regulering opfordrede indenrigsministeren i efteråret 1982 samtlige borgmestre og amtsborgmestre til at fremkomme med forslag til sanering og forenkling af gældende love, administrative forskrifter m.v., som efter kommunernes opfattelse i unødvendig grad gør administrationen kompliceret og tid- og omkostningskrævende. Det foreliggende lovforslag indeholder de forslag, der efter regeringens opfattelse umiddelbart kan og bør gennemføres i den kommunale indkomstskattelov.

2. Indhold

De foreslåede ændringer går stort set alle ud på at forenkle bestemmelserne om deling mellem kommunerne af den samlede kommunale andel af indkomstskatten af personer og af selskaber, foreninger m.v. De herom gældende bestemmelser og de foreslåede ændringer har alene betydning for primærkommunerne, herunder Københavns og Frederiksberg kommuner.

2.1. Det første forslag vedrører reglerne om fordeling mellem kommunerne af den kommunale indkomstskat af personer. Den enkelte skatteydere samlede indkomst beskattes igennem hele kalenderåret med udskrivningsprocenten i en bestemt kommune (skattekommunen) uden hensyn til, om skatteyderen i løbet af året skifter bopæl til én eller flere andre kommuner. Derimod vil en ændring af skatteyderens bopæl fra én kommune til en anden normalt medføre, at skatteyderens samlede kommunale indkomstskat for det pågældende kalenderår skal deles imellem kommunerne. Den-

ne fordeling foretages i langt de fleste tilfælde maskinelt af statsskattedirektoratet på grundlag af edb-registrerede oplysninger i det centrale skatteyderregister (CSR). I nogle tilfælde kan fordelingen dog af tekniske grunde ikke foretages maskinelt i overensstemmelse med de gældende fordelingsregler. I disse tilfælde, hvis antal er faldet væsentligt efter landliggerkattens ophævelse, påhviler det skattekommunen at foretage fordelingen manuelt.

Forslaget går ud på at fritage kommunerne for den manuelle fordeling og i stedet lade statsskattedirektoratet fordele de pågældende skattebeløb endeligt og ubeskåret til de respektive skattekommuner. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, samt bemærkningerne hertil. Forslaget nødvendiggør en redaktionel ændring af lovens § 2, stk. 3, 4. pkt. Der henvises herom til lovforslagets § 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.2. Det andet forslag vedrører reglerne om fordeling af den kommunale indkomstskat af begrænset skattepligtige. Disse personer – det drejer sig især om personer, der har bopæl i udlandet – er ikke omfattet af den kommunale indkomstskattelovs almindelige regler, men skal svare kommunal indkomstskat med 20 pct. af den begrænset skattepligtige indkomst.

Beløbene afregnes maskinelt af statsskattedirektoratet til vedkommende slutligningskommune. Hvis indkomsten kan anses for faldet i flere kommuner, kan der derefter blive tale om, at slutligningskommunen foretager en forholdsmæssig fordeling af beløbet. Denne fordeling foretages rent manuelt.

Da det administrative arbejde hermed ikke skønnes at stå i et rimeligt forhold til resultatet, foreslås det at lade den kommunale indkomstskat af begrænset skattepligtige tilfalde slutligningskommunen udelst, således at den manuelle fordeling bortfalder.

Der henvises herom til lovforslagets § 1, nr. 4-6, og bemærkningerne hertil.

2.3. Det tredje forslag vedrører reglerne om fordeling mellem kommunerne af den samlede kommunale andel af selskabsskatten. Skatten fordeles af selskabets hjemstedskommune imellem de kommuner, hvori selskabet har drevet virksomhed, i det forhold, hvori nettoindtægten er faldet i de pågældende kommuner. For mange kommuner resulterer fordelingen blot i, at skatteandele afgives og modtages, uden at dette giver anledning til nettoforskydninger af økonomisk betydning. Da fordelingsarbejdet er temmelig ressourcekrævende, finder regeringen, at der er grundlag og behov for en administrativ forenkling af disse skattedelingsregler.

På denne baggrund foreslås det for det første at forhøje den allerede gældende nedre beløbsgrænse, der angiver de tilfælde, hvor hjemstedskommunen kan beholde den samlede kommunale selskabsskatteandel, uanset at selskabet rent faktisk i det pågældende skatteår har drevet en større eller mindre del af sin virksomhed i andre kommuner. Beløbsgrænsen foreslås forhøjet fra 1000 kr. til 40.000 kr. Beløbet er i lovforslaget fastsat som et grundbeløb, der reguleres med det reguleringsstal, der er omtalt i udskrivningslovens § 4, således at det beløb, der bliver afgørende for fordelingen af selskabsskat for skatteåret 1984-85, bliver på 50.000 kr. For det andet foreslås det, at der ved fordeling af større beløb som noget nyt yderligere indføres en nedre beløbsgrænse, der angiver de tilfælde, hvor beløb, som efter de almindelige regler tilkommer en kommune som andel i selskabsskatten, alligevel ikke skal fordeles, men derimod ubeskåret tilfalde hjemstedskommunen. Denne beløbsgrænse vedrørende den enkelte kommunes andel af et selskabs skat foreslås fastsat til et grundbeløb på 4.000 kr., der reguleres efter udskrivningslovens § 4, således at det til at begynde med vil udgøre 5.000 kr. For det tredje foreslås det at ændre den såkaldte »lønningsregel«, som – i tilfælde hvor virksomhedens nettoindtægt i de enkelte kommuner ikke kan udledes af regnskabet – indebærer, at skatten fordeles i samme forhold, som lønudbetalingerne er fordelt mellem kommunerne, dog således at ingen lønning medregnes med et større beløb end 30.000 kr. Beløbsgrænsen foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 7-10, samt bemærkningerne hertil.

2.4. Det fjerde forslag vedrører proceduren i forbindelse med fordelingen af den samlede kommunale andel af selskabsskatten. De kommuner, der anser sig for berettiget til andel i skatten fra et

selskab eller lignende, skal hvert år anmelde kravet til hjemstedskommunen.

Under hensyn til, at langt størsteparten af kravene kommer fra de samme kommuner og vedrører de samme selskaber hvert år, foreslås det som en administrativ forenkling at lempe anmeldelseskravet, således at krav på andel i skatten af et bestemt selskab, som en kommune én gang har anmeldt over for hjemstedskommunen, ikke skal gentages hvert år, indtil anmeldelsen bliver annulleret.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser

Lovforslaget har ikke økonomiske konsekvenser for staten eller for kommunerne som helhed.

Derimod indebærer de foreslåede administrative forenklinger visse forskydninger i skatteprovenuerne mellem kommunerne. De opgørelser, der er foretaget over de mellemkommunale afregninger af skatteandele i regnskabsåret 1981, giver dog grundlag for en antagelse om, at de forskydninger, som lovforslaget medfører, vil være beskedne.

4. Administrative konsekvenser

Som det fremgår af redegørelsen for lovforslagets formål, jfr. pkt. 1, er forslagene om forenkling af skattedelingsreglerne fremkommet fra kommunal side i forbindelse med den af regeringen iværksatte regelsanering. Regeringen er enig i, at de foreslåede forenklinger utvivlsomt vil medvirke til at formindske presset på kommunernes skatteforvaltninger i de fast tilbagevendende perioder, hvor den årlige skattedeling finder sted. En mere præcis angivelse af omfanget af den administrative lettelse i kommunerne som helhed kan imidlertid ikke udledes af de foreliggende oplysninger om ressourceforbruget.

Forslaget om forenkling af delingen af den personlige indkomstskat, jfr. lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, indebærer for statskattedirektoratet en ubetydelig omlægning af afregningen over for de enkelte kommuner af de kommunale slutskatter m.v. I øvrigt medfører de foreslåede ændringer ikke administrative konsekvenser for staten.

5. Udtalelser over lovforslaget

De kommunale parter har givet udtryk for tilslutning til bestræbelserne for en forenkling af reglerne om fordelingen af kommunale indkomstskatter og kommunale andele af selskabsskatten. Kommunernes Landsforening har dog haft forskellige bemærkninger til det nærmere indhold af visse punkter i lovforslaget.

Landsforeningen har således taget afstand fra, at København og Frederiksberg kun skal afgive 60 pct. – mod nu 70 pct. – af den andel af den kommunale indkomstskat, der påhviler en skatteyder, til tilflytningskommunen, jfr. den kommunale indkomstskattelovs § 3, stk. 2, 3. pkt., som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 2. Landsforeningen henviser til indenrigsministerens fremsættelse den 28. februar 1980 af det lovforslag, hvoraf fremgår, at den nugældende procentsats på 70 er bestemt på grundlag af forholdet mellem primærkommunal og amtskommunal beskatning. Landsforeningen finder, at dette naturligvis er rimeligt i et spørgsmål om skattedeling, og et forslag med henvisning til udgiftfordelingen må derfor klart afvises.

Det kan bekræftes, at der ikke er sket ændringer i forholdet mellem de amts- og primærkommunale udskrivningsprocenter, som berettiger ændringer af procentsatsen. I de kommunale tilskuds- og udligningsordninger foretages en opdeling af Københavns og Frederiksberg kommuners udskrivning i en primær- og amtskommunal del med det formål at opføre henholdsvis den kommunale og amtskommunale udskrivning af indkomstskat og grundskyld. I årene til og med 1980 fordeltes udskrivningen efter det forhold, der eksisterede mellem amtskommunal og primærkommunal udskrivning i de tre øvrige amter i hovedstadsområdet. Man var opmærksom på, at en opdeling baseret på udskrivningen i et område med en ung befolkning (i de tre øvrige amter i hovedstadsområdet) ville undervurdere Københavns og Frederiksberg kommuners amtskommunale udgifter. Da budget- og regnskabssystemet efterhånden var indkørt, fandtes det derfor rimeligt at indføre en udgiftsopgørelse i tilskuds- og udligningsordningerne ved fordeling på primærkommunal og amtskommunal andel for Københavns og Frederiksberg kommuner.

Ved opgørelsen af tilskud og tilsvarende i henhold til lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner anvendes for Københavns og Frederiksberg kommuner ved beregning af nettodrifts- og anlægsudgifter, udskrivningsgrundlag og beskatningsniveau 60 og 40 pct. for henholdsvis den primærkommunale og amtskommunale andel.

Dette er baggrunden for, at det i det foreliggende forslag til ændring af den kommunale indkomstskattelov er fundet rimeligt at foreslå, at også den del af den kommunale indkomstskat til Københavns og Frederiksberg kommuner, der skal være omfattet af skattedelingsreglerne, fastsættes til 60 pct.

Kommunernes Landsforening mener endvidere, at man bør bibeholde fordelingsreglerne i den kommunale indkomstskattelovs § 9 vedrørende begrænset skattepligtige, hvilke regler er foreslået ophævet, jfr. lovforslagets § 1, nr. 4–6.

Landsforeningen anfører i den forbindelse, at en ophævelse af disse delingsregler ikke vil medføre væsentlige administrative besparelser, og at det ikke kan udelukkes, at en ophævelse af fordelingen vil medføre mærkbare tab for enkelte kommuner.

Der må heroverfor henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4–6, hvoraf fremgår, at omkostningerne ved fordeling af et beløb i størrelsesordenen 3 mill. kr. efter Københavns kommunes opfattelse ikke ligger under 200.000 kr., altså ca. 7 pct. af provenuet alene for at fordele det.

Med hensyn til eventuelle tab for enkelte kommuner foreligger der ikke nogen opgørelse over, hvor store beløb de enkelte kommuner henholdsvis afgiver og modtager efter de gældende fordelingsregler. Men det kan oplyses, at den samlede nettoindtægt af skat af begrænset skattepligtige i 1981 kun i 6 kommuner udgjorde mere end 0,01 pct. af udskrivningsgrundlaget. (Heraf i 4 kommuner mellem 0,02 og 0,05 pct., i de to sidste 0,11 og 0,30 pct.) Hvor meget heraf, der er genstand for fordeling lader sig, som sagt, ikke anslå.

Da det samlede provenu af kommunal indkomstskat af begrænset skattepligtige i øvrigt er relativt begrænset – ca. 16,5 mill. kr. i 1981 – findes det ikke byrdefordelingsmæssigt betænkeligt helt at ophæve fordelingsreglerne vedrørende skatten af begrænset skattepligtige.

Det må desuden mere generelt fremhæves, jfr. også det følgende punkt, at formålet med lovforslaget er at forenkle regler om fordeling af beløb mellem kommunale kasser, og at dette i sagens natur til en vis grad må have konsekvenser, hvor små de så er, for enkelte kommuner.

Med hensyn til den foreslåede undergrænse på 50.000 kr. for selskabsskattebeløb, der skal være genstand for fordeling, jfr. lovforslagets § 1, nr. 7 og 8, har Kommunernes Landsforening foreslået, at denne undergrænse fastsættes til 10.000 kr., mens den efter Københavns kommunes opfattelse ikke bør sættes lavere end 100.000 kr.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Som det fremgår af lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, samt bemærkningerne hertil foreslås det at ophæve

bestemmelserne i den gældende lovs § 4. Den gældende lovs § 2, stk. 3, der regulerer de tilfælde, hvor der ikke er enighed om, hvilken kommune der er rette skattekommune, henviser imidlertid i 4. pkt. til de samme myndigheder, som ifølge den gældende lovs § 4, 3. pkt., afgør skattefordelings-spørgsmål.

En ændring af § 2, stk. 3, 4. pkt., er derfor påkrævet. På den anden side skønnes der ikke at være behov for at foretage nogen realitetsændring af bestemmelsens indhold. I stedet for henvisningen til de i den gældende lovs § 4, 3. pkt., nævnte myndigheder foreslås det derfor blot i § 2, stk. 3, 4. pkt., udtrykkeligt at angive de pågældende myndigheder. Den her foreslået konsekvensændring er således af rent redaktionel karakter.

Til nr. 2 og 3

Forslaget vedrører reglerne om fordelingen mellem kommunerne af den kommunale indkomstskat af personer.

Den enkelte skatteydere samlede indkomst beskattes for hvert enkelt kalenderår med udskrivningsprocenten i én bestemt kommune (skattekommunen) uden hensyn til, om skatteyderen i løbet af året skifter bopæl eller opholdssted til en anden kommune, jfr. § 2 i lov om kommunal indkomstskat. Derimod vil en ændring af skatteyderens bopæl fra én kommune til en anden normalt medføre, at skatteyderens samlede kommunale indkomstskat for det pågældende kalenderår skal deles imellem kommunerne. De herom gældende regler fremgår af lovens §§ 3, 3a og 4.

Hvis en skatteyder fraflytter skattekommunen, skal kommunen således ifølge § 3 afgive en forholdsmæssig andel af den kommunale indkomstskat, der påhviler skatteyderen, til tilflytningskommunen, dog kun hvis bopælen i tilflytningskommunen bevares i mindst 3 måneder. Ifølge § 4 i samme lov afregnes de beløb, der tilkommer en andelsberettiget kommune, efter regler, der fastsættes af indenrigsministeren.

Ved bekendtgørelse nr. 424 af 14. september 1972, som ændret ved bekendtgørelse nr. 196 af 27. maj 1975, har indenrigsministeren fastsat regler om afregning og fordeling af kommunal indkomstskat. Ifølge bekendtgørelsens § 4 tilstilles skatten af personer, for hvilke statsskattedirektoratet af tekniske grunde ikke er i stand til at foretage en maskinel fordeling, udelt skattekommunen med en særlig markering for manuel fordeling. Ifølge bekendtgørelsens § 5, stk. 1, foretager den enkelte skattekommune manuelt eventuelt fornøden fordeling af modtagne beløb, hvad enten ændringen er nødven-

diggjort ved fejl i det centrale skatteyderregister (CSR), ved at fordelingen i overensstemmelse med § 4 ikke er søgt foretaget, eller ved at fordeling skal ske på grundlag af ophold, der ikke registreres i CSR.

Til og med kalenderåret 1978 var reglerne om manuel fordeling rimelige og nødvendige af hensyn til fordelingen af den såkaldte »landligger-skat«, der for en del kommuner havde stor økonomisk betydning. Udbyttet ved den manuelle fordeling skønnes imidlertid ikke længere at stå i rimeligt forhold til tidsforbruget, efter at landligger-skatten er ophævet. Der foreligger ikke nogen opgørelse af det samlede bruttobeløb, der af statsskattedirektoratet markeres for manuel fordeling. Derimod kan det oplyses, at statsskattedirektoratet for kalenderåret 1981 har foretaget markering for manuel fordeling for knapt 15.000 skattepligtige personer.

På grundlag af de kommunale regnskaber for 1981 er der i nedenstående oversigt foretaget en fordeling af kommunerne efter størrelsen af de nettobeløb, som kommunerne enten har afgivet eller modtaget i forbindelse med afregningen af indkomstskatter med andre kommuner:

Nettoafregning 1981 (1.000 kr.)	Antal
0- 24	206
25- 49	39
50- 99	16
100-199	8
200 og derover	6
I alt	275

For størstedelen af kommunerne (75 pct.) udgør nettoafregningen mindre end 25.000 kr. Den største afregning af indkomstskat med andre kommuner er sket fra Københavns kommune, der netto har afgivet 1,1 mill. kr. i 1981.

Sættes nettoafregningen i pct. af udskrivningsgrundlaget for 1981 fordeler kommunerne sig således:

Nettoafregning 1981 (pct. af udskrivningsgrundlag 1981)	Antal
0,00 pct.....	246
0,01 pct.....	19
0,02 pct.....	4
0,03 pct.....	2
0,04 pct.....	—
0,05 pct.....	2
0,06 pct. og derover.....	2
I alt.....	275

De to kommuner, hvor nettoafregningen af indkomstskatten med andre kommuner er 0,06 og derover, er Hundested og Thyholm kommuner, der netto har modtaget beløb svarende til henholdsvis 0,34 og 0,07 pct. af udskrivningsgrundlaget.

Det fremgår heraf, at der ved afregningen med andre kommuner af indkomstskatter både relativt og i absolutte tal er tale om flytning af meget små nettobeløb for den enkelte kommune.

Efter den foreslåede nye regel (stk. 1 i den foreslåede nye affattelse af § 3) er det alene statsskattedirektoratet, der skal foretage fordeling af kommuneskattebeløb mellem flere kommuner. Dermed bortfalder den manuelle fordeling, som kommunerne hidtil har foretaget. Ståtsskattedirektoratet kan efter det foreslåede nye § 3, stk. 4, unnlade fordeling, hvis det af administrative grunde findes uhensigtsmæssigt at foretage den. På grundlag heraf vil statsskattedirektoratet kunne unnlade at foretage fordeling af de – relativt få og beskedne – skattebeløb, som af rent tekniske grunde ikke kan fordeles maskinelt, og som efter de gældende regler tilstilles skattekommunen udelt med markering for manuel fordeling. Disse beløb vil i stedet tilfalde skattekommunen fuldt ud.

De gældende bestemmelser i lovens § 4, 1.–3. pkt., giver kommuner, der finder, at den foretagne fordeling ikke stemmer overens med bestemmelserne i lovens § 3, mulighed for efter indsigelse at få ændret fordelingen. Ligesom reglerne om manuel fordeling af indkomstskatten var sådanne bestemmelser især nødvendige i forbindelse med fordelingen af »landliggerkatten«, der imidlertid som nævnt nu er ophævet. Hertil kommer, at kommunerne efter den foreslåede regel ikke længere på nogen måde skal medvirke ved skattens fordeling, samt at der efter forslaget under alle omstændigheder i nogle tilfælde – af tekniske grunde – vil blive gjort undtagelse fra den almindelige fordelingsregel. På denne baggrund anses det for mest hen-

sigtsmæssigt at gennemføre den administrative forenkling fuldt ud ved at ophæve bestemmelserne om efterfølgende indsigelse i lovens § 4, 1.–3. pkt., jfr. lovforslagets § 1, nr. 3.

I de gældende fordelingsregler indgår der en særlig bestemmelse – § 3a – vedrørende de tilfælde, hvor det er Københavns eller Frederiksberg kommune, der skal afgive en andel af et skattebeløb. Ifølge bestemmelsen skal der i disse tilfælde kun afgives 70 pct. af andelen.

Baggrunden for bestemmelsen er, at den kommunale indkomstskat i Københavns og Frederiksberg kommuner også skal dække de udgifter, der ellers varetages af amtskommunerne. Da den amtskommunale indkomstskat ikke er genstand for fordeling, er en del – 30 pct. – af den kommunale indkomstskat i Københavns og Frederiksberg kommuner tilsvarende holdt uden for den kommunale indkomstskattelovs fordelingsregler.

I indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 461 af 19. september 1983 om bl.a. opgørelse af beskattingsgrundlag i forbindelse med de kommunale udlignings- og tilskudsordninger er den kommunale og amtskommunale andel af Københavns og Frederiksberg kommuners nettodrifts- og anlægsudgifter fastsat til henholdsvis 60 og 40 pct.

På linie hermed foreslås den del af den kommunale indkomstskat i Københavns og Frederiksberg kommuner, der skal være omfattet af skattedelingsreglerne, fastsat til 60 pct.

Rent redaktionelt er reglen indarbejdet som et nyt 3. pkt. i den foreslåede § 3, stk. 2, og den gældende § 3a er som følge heraf foreslået ophævet.

Til nr. 4–6

Kildeskattelovens § 2 indeholder regler om en begrænset skattepligt for visse personer – det drejer sig især om personer, der har bopæl i udlandet. Skattepligten omfatter forskellige former for indtægter, der er opregnet i bestemmelsen. Det gælder f.eks. indtægter for udenlandske personer som følge af, at de pågældende driver erhvervsvirksomhed eller ejer fast ejendom her i landet eller nyder indtægter af et her i landet oprettet familiefideikommis.

De begrænset skattepligtige efter kildeskattelovens § 2, stk. 1, litra a), b), d) og e), er ikke omfattet af de almindelige regler om kommunal indkomstskat i afsnit II i den kommunale indkomstskattelov. I stedet bestemmes det i lovens § 9, at de pågældende er pligtige at svare kommunal indkomstskat af samme indkomst, hvoraf der svares indkomstskat til staten. Skatten svares med 20 pct., uanset hvilken kommune den tilfalder.

I lovens § 9, stk. 2, er det nærmere fastlagt, hvilken kommune skatten tilfalder. Den gennemgående linie er, at skatten skal tilfalde den kommune, hvori indkomsten kan siges at være faldet, og det fastlægges i bestemmelsen nærmere, hvilke kriterier der i den forbindelse skal anvendes for de forskellige indkomstformers vedkommende.

Hvor flere kommuner efter disse bestemmelser kan gøre krav på skatten, fordeles den ifølge lovens § 9, stk. 2, forholdsmæssigt mellem kommunerne på grundlag af de indtægter, der er oppebåret i hver af kommunerne.

Ved bekendtgørelse nr. 485 af 15. november 1972 har ministeren for skatter og afgifter fastsat regler om afregningen af kommunal indkomstskat for begrænset skattepligtige. Ifølge bekendtgørelsens § 1 afregner statsskattedirektoratet de enkelte beløb til den kommune, der skal foretage slutligningen for de pågældende personer. Hvis slutligningskommunen ikke er berettiget til beløbet efter den kommunale indkomstskattelovs § 9, stk. 2, eller kun er anpartsberettiget, skal kommunen foretage den fornødne fordeling.

Regler om, hvilken kommune der skal foretage slutligningen, fastsættes af ministeriet for skatter og afgifter i en årlig bekendtgørelse. Vedrørende slutligningen for 1982 er det således fastsat i dette ministeriums bekendtgørelse nr. 584 af 29. oktober 1982, at slutligningen for personer, der ikke har bopæl her i landet, foretages af den kommune, hvor personen ifølge det centrale skatteyderregister (CSR) udvisende pr. 17. november 1982 senest har haft bopæl. Har personen ikke ifølge CSR's udvisende pr. 17. november 1982 tidligere haft bopæl her i landet, foretages slutligningen af den kommune, som har foranlediget personen optaget i CSR.

Kommunernes samlede indtægt af skat af begrænset skattepligtige udgjorde i 1981 ca. 16,5 mill. kr. Ifølge bekendtgørelse nr. 485 af 15. november 1972 skal slutligningskommunen ikke foretage indberetning til statsskattedirektoratet af eventuel fordeling af skattebeløb, og der findes heller i øvrigt nogen samlet opgørelse over, i hvilket omfang kommunerne foretager fordeling af de modtagne beløb.

Specielt om Københavns kommune er det imidlertid blevet oplyst, at kommunen ved slutligningen i november 1981 modtog 10,6 mill. kr. fra statsskattedirektoratet svarende til ca. $\frac{2}{3}$ af den samlede kommunale indtægt ved skat af begrænset skattepligtige på 16,5 mill. kr. i 1981. I løbet af 1982 afgav kommunen 3,2 mill. kr. til andre kom-

muner og har omvendt modtaget 3,0 mill. kr. fra andre kommuner.

Over årene har der været nogenlunde balance mellem afgivne og modtagne beløb, men selv når der er et overskud på 200.000 kr., dækker det efter kommunens opfattelse ikke administrationsomkostningerne ved sagsbehandlingen. Fordelingen er ren manuel, da de oplysninger, der skal bruges, ikke er edb-registreret.

Det synes på den anførte baggrund efter regeringens opfattelse at være kraftigt indiceret, at der her er tale om nogle administrative rutiner, der set under ét ikke fører til resultater, der står i et rimeligt forhold til indsatsen.

Det foreslås derfor at ændre den kommunale indkomstskattelovs § 9, stk. 1, 3. pkt., således at den kommunale indkomstskat af begrænset skattepligtige udelt tilfalder slutligningskommunen. Dermed bortfalder de administrationskrævende manuelle omfordelinger af de modtagne beløb, og fordelingsreglerne i lovens § 9, stk. 2-4, foreslås følgelig samtidig ophævet.

Ændringerne får ikke betydning for statsskattedirektoratets administration ved afregning af den kommunale indkomstskat af begrænset skattepligtige, da direktoratet som nævnt allerede efter de gældende regler alene afregner de enkelte beløb til slutligningskommunen og ikke er involveret i den efterfølgende fordeling af afregnede beløb, som kommunerne foretager.

Til nr. 7, 8 og 10

Den kommunale andel (3/20) af den samlede skat fra et selskab eller lignende deles på foranledning af selskabets hjemstedskommune imellem de kommuner, hvori selskabet i det pågældende skatteår har drevet virksomhed, i det forhold, hvori nettoindtægten er faldet i de pågældende kommuner, jfr. afsnit III i lov om kommunal indkomstskat. Hjemstedskommunens fordelingsopgave er temmelig ressourcekrævende og resulterer for mange kommuner blot i, at skatteandele afgives og modtages, uden at dette giver anledning til nettoforskydninger af økonomisk betydning. Den samme opfattelse har fundet udtryk i det katalog over spareforslag, som Kommunernes Landsforening udsendte i november 1979. Der synes derfor at være grundlag og behov for en administrativ forenkling af disse skattedelingsregler. Målsætningen herfor har været at finde en balance imellem ønsket om at fritage kommunerne for afgivelse og modtagelse af skatteandele over for nødvendigheden af ikke afgørende at forrykke den eksisterende

fordeling af selskabsskatteprovenuét mellem kommunerne.

På grundlag af de kommunale regnskaber for 1981 er der i nedenstående oversigt foretaget en fordeling af kommunerne efter størrelsen af de nettobeløb, som kommunerne enten har afgivet eller modtaget som led i afregningen af indkomstskat af selskaber og lignende med andre kommuner. Nettoafregningen er målt i pct. af udskrivningsgrundlaget i 1981:

Nettoafregning 1981 (pct. af udskrivningsgrundlag 1981)	Antal
0,00-0,09	210
0,10-0,19	50
0,20-0,29	7
0,30-0,39	6
0,40-0,49	2
I alt	275

Som det fremgår af opgørelsen, indebærer den gældende fordelingsregel en nettoafregning med andre kommuner af indkomstskat af selskaber og lignende, der målt i forhold til udskrivningsgrundlaget varierer en del fra kommune til kommune, og som i 15 kommuner udgør mere end 0,2 pct. af udskrivningsprocenten. Det forekommer derfor ikke rimeligt helt at ophæve de gældende regler, om deling af den kommunale andel af selskabsskatten.

Regeringens overvejelser har derfor været koncentreret om en forhøjelse af minimumsgrænsen for beløb, der af hjemstedskommunen skal fordeles til andre kommuner, jfr. den gældende lovs § 10, stk. 3, 3. pkt. Ifølge denne bestemmelse anses virksomhed i fordelingsteknisk henseende alene for drevet i hjemstedskommunen, hvis den samlede kommunale andel af skatten af et selskab eller lignende ikke overstiger 1.000 kr. Denne bestemmelse fastlægger altså de situationer, hvor hjemstedskommunen på grund af den samlede kommunale skatteandels ringe størrelse helt er fritaget for at dele selskabsskatten med nogen anden kommune, selv om selskabet rent faktisk i det pågældende skatteår har drevet en større eller mindre del af sin virksomhed i andre kommuner end hjemstedskommunen.

Overvejelserne om forhøjelse af denne beløbsgrænse har taget udgangspunkt i den ovenfor anførte målsætning, hvorefter det tilstræbes, dels at der gennemføres en betydelig reduktion i antallet

af selskaber, for hvilke der skal foretages fordeling, dels at den eksisterende fordeling af selskabsskatteprovenuét ikke på afgørende måde forrykkes mellem kommunerne.

Forhøjes beløbsgrænsen i den gældende lovs § 10, stk. 3, 3. pkt., fra 1.000 kr. til 50.000 kr., skønnes dette at indebære, at hjemstedskommunen helt vil være fritaget for at dele selskabsskatten med nogen anden kommune for over halvdelen af de selskaber, hvor der efter de hidtidige regler har været foretaget fordeling. Derimod skønnes det beløb af selskabsskatteandelen, som hjemstedskommuner, der i særlig grad har været belastet af fordelingsopgaven, hidtil har måttet afgive til andre kommuner, kun at blive reduceret med knap 10 pct. ved denne forhøjelse af beløbsgrænsen. Det vurderes derfor, at forslaget om forhøjelsen af beløbsgrænsen til 50.000 kr. ikke i nævneværdig grad vil påvirke den eksisterende fordeling af selskabsskatteprovenuét.

Samtidig med forhøjelsen af den gældende beløbsgrænse forekommer det hensigtsmæssigt at indføre en ny regel, hvorefter visse mindre beløb, der efter de almindelige fordelingsregler i lovens § 11, stk. 1-3, tilkommer en kommune som andel i selskabsskatten, alligevel ikke afregnes, men ubeskåret tilfalder hjemstedskommunen. Under hensyn til den beløbsgrænse på 50.000 kr., som er foreslået ved lovforslagets § 1, nr. 7 og 8, der er omtalt ovenfor, skønnes det rimeligt at fastsætte den her omtalte beløbsgrænse til 5.000 kr., jfr. lovforslagets § 1, nr. 10. Eventuelle større beløb afregnes derimod som hidtil til de berettigede kommuner. Hvis den samlede kommunale andel af skatten af et selskab i et år eksempelvis beløber sig til 60.000 kr., og selskabets nettoindtægt anses for at være faldet med $\frac{1}{3}$ i én kommune, $\frac{1}{3}$ i en anden kommune og resten ($\frac{1}{3}$) i hjemstedskommunen, afregner hjemstedskommunen efter forslaget $\frac{1}{3}$ af skatten svarende til 20.000 kr. til den første kommune, hvorimod hjemstedskommunen på grund af beløbets størrelse beholder den andel af skatten, som efter de gældende regler skulle være afregnet til den anden kommune ($\frac{1}{3}$ svarende til 4.000 kr.), sammen med sin egen andel ($\frac{1}{3}$ svarende til 36.000 kr.); dvs. i alt 40.000 kr.

For at sikre at de nævnte beløbsgrænser på 50.000 og 5.000 kr. holder trit med udviklingen, er de i lovforslaget rent teknisk fastsat som grundbeløb på 40.000 og 4.000 kr., der reguleres efter udskrivningslovens § 4, idet der dog efter nærværende lovforslag kun rundes op med 1.000 kr. ad gangen mod udskrivningslovens 100 kr. Lov nr. 500 af 28. oktober 1983 om udskrivningsprocenten, regu-

leringspristallet samt personfradrag for 1984 og om ændring af forskellige skattelove fastsætter i § 2 reguleringsstallet i § 4, stk. 1, i udskrivningsloven til at udgøre 124,1 for kalenderåret 1984.

Grundbeløbene på 40.000 og 4.000 kr. i nærværende lovforslag kommer dermed efter regulering til at udgøre 50.000 og 5.000 kr. med virkning for fordelingen af selskabsskatter for skatteåret 1984–85.

Ifølge udskrivningslovens § 4, som affattet ved ovennævnte lov af 28. oktober 1983, skal det nævnte reguleringsstal fremover fastsættes ved lov for hvert år, dog således at der træder en nærmere fastlagt automatisk regulering i kraft, såfremt reguleringsstallet for et år ikke er fastsat senest den 1. juli forud for årets begyndelse.

Til nr. 9

Anses virksomheden i et selskab eller lignende for drevet i flere kommuner, fordeles – medmindre de berettigede kommuner træffer anden aftale – den kommunale andel af indkomstskatten m.v. mellem kommunerne i det forhold, hvori nettoindtægten må anses for at være faldet i disse, jfr. lovens § 11, stk. 1.

I mange tilfælde er det imidlertid ikke muligt umiddelbart at virksomhedsregnskabet at fastslå, hvordan nettoindtægten er faldet i de enkelte kommuner. I sådanne tilfælde skal der da så vidt muligt foretages en konstrueret fordeling af nettoindtægten i overensstemmelse med fordelingsreglerne i lovens § 11, stk. 2. Med hensyn til virksomhed vedrørende fast ejendom samt forsikringsvirksomhed er det således udtrykkeligt bestemt, at nettoindtægten som regel anses for at være faldet i de enkelte kommuner i samme forhold, som ejendomsværdierne, henholdsvis bruttopræmieindtægterne, er fordelt på de enkelte kommuner. Ved alle andre former for virksomhed anses nettoindtægten som regel for at være faldet i de enkelte kommuner i forhold til summen af de lønninger, som i det sidst forløbne regnskabsår er blevet udbetalt til de ved virksomheden i hver af de pågældende kommuner beskæftigede personer. I denne »lønningssager«, der anvendes i et stort antal fordelings-sager, er der dog fastlagt den begrænsning, at ingen lønning må medregnes med et større beløb end 30.000 kr.

Formålet med en beløbsgrænse i »lønningssager« har alene været at forhindre de større funktionærlønninger i at give en skæv fordeling mellem kommunerne. Beløbsgrænsen var oprindelig på 2.000 kr. i 1924, men blev under hensyn til lønudviklingen forhøjet til 6.000 kr. i 1937, yderligere til

20.000 kr. i 1960 og senest til de nuværende 30.000 kr. i 1967, jfr. lov nr. 464 af 15. december 1967 om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Den lønudvikling, som har fundet sted siden den seneste ajourføring af beløbsgrænsen i 1967, taler umiddelbart for en forhøjelse af beløbsgrænsen. Regeringen har imidlertid bl.a. efter opfordring fra en række kommuner valgt i stedet at foreslå beløbsgrænsen afskaffet. Herved bliver virksomhedernes arbejde med at udarbejde lønopgørelser til kommunerne til brug ved fordelingen af skatten væsentlig lettere. Endelig vil den yderligere skævdeling mellem kommunerne, som forslaget – i forhold til en ren ajourføring af beløbsgrænsen under hensyn til den stedfundne lønudvikling – medfører, normalt være til fordel for den kommune, der samtidig har ansvaret for den skattemæssige ligning af virksomhedens selvangivelse. Forslaget vil dermed efter regeringens opfattelse bidrage til at skabe en for hjemstedskommunen mere rimelig sammenhæng imellem den ligningsmæssige indsats og kommunens egen andel i skatten.

Til nr. 11

Forslaget vedrører proceduren i forbindelse med fordelingen mellem kommunerne af den samlede kommunale andel af selskabsskatten.

De kommuner, der anser sig for berettiget til andel i skatten fra et selskab, en forening eller lignende, skal ifølge den gældende lovs § 12, stk. 2, 1. pkt., hvert år inden udgangen af september måned gøre anmeldelse herom til den kommune, der forestår fordelingen, dvs. hjemstedskommunen. Anmeldelsen af krav er pligtmæssig, fordi det så vidt muligt på forhånd må sikres, at hjemstedskommunen får det bedst mulige grundlag for selskabsskattens fordeling. Manglende overholdelse af pligten medfører dog ikke fortabelse af retten til andel i skatten. For det første har hjemstedskommunen – i tilfælde hvor krav ikke er anmeldt – pligt til også at inddrage andre kommuner i fordelingen, hvis man er bekendt med, at et selskab eller lignende driver en væsentlig del af sin virksomhed i disse kommuner, jfr. § 12, stk. 2, 2. pkt. For det andet gælder adgangen til i medfør af § 12, stk. 3, at gøre indsigelse imod en foretagens fordeling for alle kommuner, uden hensyn til om de har overholdt anmeldelsespligten i § 12, stk. 2, 1. pkt. For en kommune, som har overholdt anmeldelsespligten, betyder anmeldelsen omvendt en sikring af, at hjemstedskommunen ikke lader den pågældende kommune ude af betragtning ved un-

dersøgelsen af, hvilke kommuner der er berettiget til en andel af selskabsskatten. Endvidere bør hjemstedskommunen ifølge god forvaltningsskik give enhver kommune, som har indgivet anmeldelse, skriftlig meddelelse om fordelingsresultatet og grundlaget herfor. En sådan meddelelse har bl.a. betydning for den enkelte kommunes mulighed for at overholde 3-måneders-fristen for en eventuel indsigelse imod fordelingen, jfr. § 12, stk. 3.

Af de krav, som anmeldes i medfør af § 12, stk. 2, 1. pkt., kommer langt størstedelen fra de samme kommuner og vedrører de samme selskaber hvert år.

Det forekommer derfor nærliggende at overveje at lempe anmeldelseskravet på en sådan måde, at anmeldelser, der én gang er indgivet vedrørende et bestemt selskab, ikke skal fornyes hvert år, men betragtes som stående fra år til år. På den anden side må proceduren af hensyn til hjemstedskommunen tilrettelægges således, at krav, som ikke længere er berettigede, f.eks. fordi virksomheden i en kommune er ophørt eller reduceret, så vidt muligt bortfalder.

Det foreliggende forslag indebærer, at krav på andel i skatten af et bestemt selskab, som en kom-

mune én gang har anmeldt over for hjemstedskommunen, ikke skal gentages hvert år, men derimod automatisk anses for opretholdt fra år til år, indtil anmeldelsen bliver annulleret. Som det fremgår af forslaget, skal annullation ikke alene kunne foretages af den kommune, som har indgivet anmeldelsen, men også af hjemstedskommunen, der herved får mulighed for at frigøre sig fra den ovenfor omtalte underrettningspligt i tilfælde, hvor det efter hjemstedskommunens vurdering ligger klart, at en tidligere indgivet anmeldelse for fremtiden ikke vil være berettiget. Hvis denne vurdering undtagelsesvis er fejlagtig, må den pågældende kommune indgive en ny anmeldelse, subsidiært udnytte adgangen til at gøre indsigelse imod fordelingen, jfr. § 12, stk. 3.

Til § 2

De førstkomende fordelinger af de kommunale selskabsskatteandele vedrørende skatteåret 1983-84 og af kommunal indkomstskat af personer vedrørende kalenderåret 1982 finder sted i slutningen af 1983. Det er derfor af hensyn til kommunerne foreslået først at lade loven få virkning for de fordelinger, der finder sted i slutningen af 1984.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

1. § 2, stk. 3, 4 pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Opnås der ikke enighed mellem kommunerne eller med skatteyderen om, hvilken kommune der skal anses for skattekommune, afgøres spørgsmålet af amtsrådet, såfremt kommunerne ligger inden for samme amtsrådskreds, ellers af indenrigsministeren. En skatteyder kan indbringe sagen for domstolene inden 6 måneder efter, at der er givet skatteyderen underretning om den administrative afgørelse.«

§ 2. –

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen i en kommune, der mener, at den for en skatteyder udpegede skattekommune ikke er den rette, jfr. stk. 1 og 2, kan, for så vidt angår personer, der var skattepligtige den 5. september forud for det pågældende kalenderår, inden den 1. marts i kalenderåret rejste indsigelse herimod. Ved indtræden af skattepligt efter stk. 5 kan indsigelse rejses indtil 5 måneder efter skattepligtens indtræden. En skatteyder kan rejse tilsvarende indsigelse indtil 3 måneder efter, at der er givet ham underretning om, hvilken kommune der anses for hans skattekommune. Såfremt der ikke kan opnås enighed mellem kommunerne eller med skatteyderen om, hvilken kommune der skal anses for skattekommune, afgøres tvisten af samme myndigheder, som afgør skattefordelings-spørgsmål, jfr. § 4, 3. pkt., dog med adgang for skatteyderen til at indbringe sagen for domstolene inden 6 måneder efter, at der er givet ham underretning om den administrative afgørelse.

2. § 3 affattes således:

»§ 3. Fraflytter en skatteyder skattekommunen, således at bopælen i denne kommune opgives, fordeler staten en andel af den

kommunale indkomstskat, der påhviler skatteyderen, til tilflytningskommunen. Dette gælder dog kun, hvis bopælen i tilflytningskommunen bevares i mindst 3 måneder.

Stk. 2. Andelen fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den periode, hvori skatteyderen ifølge oplysningerne i det centrale skatteyderregister (CSR) har haft bopæl i tilflytningskommunen, idet periodens varighed regnes fra begyndelsen af det kvartal, der følger efter flytningen, og indtil udgangen af det kvartal, hvori der eventuelt sker fraflytning. Varigheden regnes dog fra flyttedagen, hvis flytningen sker den første dag i et kvartal. Skal Københavns eller Frederiksberg kommune afgive en andel, afgives kun 60 pct. af andelen.

Stk. 3. Flytter skatteyderen fra tilflytningskommunen til en anden kommune end skattekommunen, skal også den nye tilflytningskommune have andel i kommuneskatten efter reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Fordelingen efter stk. 1–3 kan undlades, hvis det af administrative grunde findes uhensigtsmæssigt at foretage den.

Stk. 5. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om afregningen af de beløb, der tilkommer en andelsberettiget kommune.«

§ 3. Fraflytter en skatteyder skattekommunen, således at bopælen i denne kommune opgives, skal skattekommunen afgive en andel af den kommunale indkomstskat, der påhviler skatteyderen, til tilflytningskommunen. Det gælder dog kun, såfremt bopælen i tilflytningskommunen bevares i mindst 3 måneder.

Stk. 2. Andelen fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den periode, hvori skatteyderen har haft bopæl i tilflytningskommunen. Ved fastsættelse af andelen regnes periodens

varighed fra begyndelsen af det kvartal, der følger efter flytningen, og indtil udgangen af det kvartal, hvori der eventuelt sker fraflytning. Varigheden regnes dog fra flyttedagen, såfremt flytningen sker den 1. i et kvartal.

Stk. 3. Flytter skatteyderen fra tilflytningskommunen til en anden kommune end skattekommunen, skal også den nye tilflytningskommune have andel i kommuneskatten efter reglerne i stk. 1 og 2.

3. §§ 3a og 4 ophæves.

§ 3 a. Skal Københavns eller Frederiksberg kommune efter § 3 afgive en andel af den kommunale indkomstskat, der påhviler en skatteyder, til en anden kommune, afgives kun 70 pct. af andelen.

§ 4. Kommunalbestyrelsen i en kommune, der mener, at den med urette er holdt uden for fordelingen af den en person påhvilende kommunale indkomstskat eller finder fordelingen urigtig, må senest 1 år og 3 måneder efter udløbet af det pågældende kalenderår gøre anmeldelse herom til skattekommunen. Anmeldelse må være ledsaget af oplysninger om skatteyderens ophold i kommunen i det pågældende kalenderår. Opnås der ikke ved forhandling mellem kommunerne enighed om, hvilken af dem der er berettiget til skatten, eller hvorledes fordelingen skal finde sted, afgøres spørgsmålet, for så vidt det foreligger mellem 2 kommuner inden for samme amtsråds-kreds, af amtsrådet og ellers af indenrigsministeren. De beløb, der til kommer en andelsberettiget kommune, afregnes efter regler, der fastsættes af indenrigsministeren.

4. § 9, stk. 1, 3. pkt., affattes således:

»Skatten svares med 20 pct. og tilfalder den kommune, der skal foretage slutligningen for de pågældende personer.«

5. § 9, stk. 2-4, ophæves.

6. I § 9, stk. 5, som bliver stk. 2, ændres

»Finansministeren« til: »Ministeren for skatter og afgifter«.

§ 9. Personer, der omfattes af § 2, stk. 1, litra a), b), d), og e), i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m.v., er pligtige at svare kommunal indkomstskat af samme indkomst, hvoraf der

svares indkomstskat til staten. I tilfælde, hvor der i medfør af nævnte lovs § 37, stk. 7, skal ske nedsættelse af de beregnede skatter under anvendelse af personfradrag, nedsættes den kommunale indkomstskat under anvendelse af samme personfradrag, jfr. dog § 5, stk. 1, 3.-4. pkt. Skatten svares med 20 pct.

Stk. 2. Skatten af indkomst af den i fornævnte lovs § 2, stk. 1, litra a), omhandlede art tilfalder den kommune, i hvilken den indeholdelsespligtiges virksomhed er beliggende. Det tilsvarende gælder i de i nævnte lovs § 2, stk. 1, litra b), omhandlede tilfælde, medmindre der er tale om udbetaling til personer, der tidligere har været omfattet af bestemmelsen i nævnte lovs § 1 – eller hertil svarende bestemmelser i den tidligere lovgivning – idet skatten i så fald tilfalder den kommune, der ved de pågældendes udrejse var berettiget til den dem da påhvilende kommunale indkomstskat. Skatten af indkomst af den i nævnte lovs § 2, stk. 1, litra d), omhandlede art tilfalder den kommune, i hvilken det faste driftssted er beliggende. For så vidt angår de i fornævnte lovs § 2, stk. 1, litra e), omhandlede tilfælde tilfalder skatten den kommune, i hvilken den faste ejendom er beliggende, for familiefideikommissers vedkommende dog den kommune, hvori fideikommisset har sit hjemsted.

Stk. 3. Hvor flere kommuner efter bestemmelserne i stk. 2 kan gøre krav på kommunal indkomstskat af en skattepligtig, fordeles den beregnede skat mellem de pågældende kommuner. Fordelingen foretages forholdsmæssigt på grundlag af de indtægter, der er oppebåret i hver af kommunerne. Bestemmelserne i § 11 finder herved tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. I tvivlstilfælde afgør indenrigsministeren med endelig virkning, hvilken eller hvilke kommuner der skal være berettiget til den i stk. 1 omhandlede skat.

Stk. 5. Finansministeren fastsætter efter forhandling med indenrigsministeren de nærmere regler for statskassens afregning med kommunerne af de dem i henhold til nærværende paragraf tilkommende beløb.

7. I § 10, stk. 3, 3. pkt., ændres »1.000 kr.« til: »40.000 kr.«

8. I § 10, stk. 3, indsættes som 4. pkt.:

»Beløbet reguleres efter udskrivningslovens § 4, dog således at det regulerede beløb afrundes opad til nærmeste kronebeløb, der kan deles med 1.000.«

§ 10. –

Stk. 3. Virksomhed anses for drevet i den eller de kommuner, i hvilke selskabet, foreningen m.v. oppebærer indtægt af fast ejendom eller har selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler med der beskæftiget personale eller har selvstændige produktions- eller driftsanlæg. Virksomhed ved transport af personer eller gods på land anses dog alene drevet i den i § 12, stk. 1, omhandlede kommune og virksomhed ved havfiskeri alene i den kommune, hvor vedkommende fartøj må anses for nærmest hjemmehørende. Såfremt den foran i stk. 2 omhandlede andel ikke overstiger 1.000 kr., anses virksomhed i alle tilfælde alene for drevet i den i § 12, stk. 1, omhandlede kommune, og det samme gælder, såfremt ingen anden kommune efter foranstående bestemmelser kan komme i betragtning.

9. I § 11, stk. 2, 1. pkt., udgår », dog således, at ingen lønning beregnes med et større beløb end 30.000 kr.«

10. I § 11 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Beløb på mindre end 4.000 kr., der efter stk. 1–3 tilkommer en kommune som andel af den kommunale andel af indkomstskatten efter § 10, stk. 2, afregnes dog ikke. Sådanne beløb tilfalder ubeskåret den kommune, der er nævnt i § 12, stk. 1. Beløbet reguleres efter udskrivningslovens § 4, dog således at det regulerede beløb afrundes opad til nærmeste kronebeløb, der kan deles med 1.000.«

§ 11. Ansens efter § 10, stk. 3, virksomhed for drevet i flere kommuner, fordeles – medmindre de berettigede kommuner træffer anden aftale – den i § 10, stk. 2, nævnte andel af indkomstskatten m.v. mellem kommunerne i det forhold, hvori nettoindtægten må anses for at være faldet i disse.

Stk. 2. Kan nettoindtægten i de enkelte kommuner ikke umiddelbart udledes af regnskabet, anses nettoindtægten som regel for at falde i disse i forhold til summen af de lønninger, herunder også tantiemer og over-

skudsandele, som i det sidst forløbne regnskabsår er blevet udbetalt til de ved virksomheden i hver af de pågældende kommuner beskæftigede personer, dog således at ingen lønning beregnes med et større beløb end 30.000 kr. Vedrører virksomheden fast ejendom, der er beliggende i flere kommuner, fordeles nettoindtægten herfra dog som regel i forhold til ejendomsværdierne i de pågældende kommuner, og med hensyn til forsikringsforetagender anses nettoindtægten som regel for at falde i de enkelte kommuner i samme forhold som bruttopræmieindtægten.

Stk. 3. Dersom ingen af de nævnte fordelingsregler er anvendelige, og der ikke imellem kommunerne kan opnås enighed om fordelingen, fastsætter indenrigsministeren, i hvilket forhold nettoindtægten skal anses for at være faldet i de enkelte kommuner.

11. § 12, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* De kommuner, der i et skatteår anser sig for berettiget til andel i skatten fra et selskab, en forening m.v., skal inden udgangen af september måned det pågældende skatteår anmelde dette til den kommune, der er nævnt i stk. 1. Særskilt anmeldelse herom er dog ikke fornøden, hvis der er indgivet anmeldelse med virkning for et tidligere skatteår, og denne anmeldelse ikke senere er annulleret enten af kommunen selv eller af den kommune, der er nævnt i stk. 1. Er den kommune, der er nævnt i stk. 1, i øvrigt bekendt med, at vedkommende selskab, forening m.v. i det pågældende skatteår tillige har drevet en væsentlig del af sin virksomhed i andre kommuner, inddrages disse i fordelingen.«

§ 12. –

Stk. 2. De kommuner, der anser sig for berettigede til andel i skatten fra et selskab, en forening m.v. skal årlig inden udgangen af september måned gøre anmeldelse herom til den i stk. 1 nævnte kommune. Er denne bekendt med, at vedkommende selskab, forening m.v. tillige driver en væsentlig del af sin virksomhed i andre kommuner, inddrages disse i fordelingen.